

Στο σουτ του Geoff Hurst η μπάλα δεν πέρασε τη γραμμή, το γκολ μέτρησε, αλλά η αμείβη χρειάστηκε δουλειά και τη βοήθεια της τεχνολογίας ώστε να αποκαλυφθεί

που είναι ένα πιάτο το οποίο τρώγεται κρύο, τα περί θείας δικαιοσύνης που απονέμεται έστω και με καθυστέρηση είναι οικεία ακούσματα. Συχνά η καθημερινότητα βρίσκει καταφύγιο σε αυτά, έτσι όπως οι λαϊκοί, συλλογικοί ή ακόμα και αθλητικοί πόθοι ψάχνουν για δικαίωση.

Το πολύ πρόσφατο παράδειγμα της Nationalmannschaft που επεκράτησε με το emphatic 4 – 1 επί των λεόντων της γηραιάς Αλβιόνος μοιραία ξύπνησε, στους παλαιότερους, τον περίφημο τελικό του 1966.

Η Αγγλία διοργάνωνε για πρώτη φορά τότε, το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου, ο τελικός διεξήχθη στο παλιό καλό Wembley όπου η διοργανώτρια με προπονητή τον sir Alf Ramsey συνάντησε τη Δυτική Γερμανία του Helmut Schoen.

Οι Άγγλοι βρέθηκαν νωρίς πίσω στο σκορ με γκολ που πέτυχε στο 12' ο Helmut Haller. Ο Geoff Hurst, έφερε το παιχνίδι στα ίσια έξι μόλις λεπτά αργότερα, ενώ ο Martin Peters, δώδεκα λεπτά πριν τη λήξη πέρασε την Αγγλία μπροστά. Στο τελευταίο λεπτό ο Wolfgang Weber πάγωσε το ιστορικό γήπεδο ισοφαρίζοντας για τους Δυτικογερμανούς. Σχεδόν 100.000 ζευγάρια μάτια έβλεπαν έναν μεγάλο τελικό, καθώς για πρώτη φορά μετά από 32 χρόνια όλα θα κρίνονταν στην παράταση.

Στο 101' συνέβη μια φάση που θα στοίχειωνε τις αναμετρήσεις των δύο ομάδων. Από σουτ του

Geoff

Hurst

η μπάλα θα βρει το οριζόντιο δοκάρι και θα αναπηδήσει πάνω στη γραμμή του Hans Tilkowski

(οι κάπως παλιότεροι θα τον θυμούνται που κοουτσάρισε την Α.Ε.Κ. αρχές δεκαετίας του '80). Ο Ελβετός διαιτητής δίστασε και δικαίως απευθύνθηκε στον «πλαϊνό» Σοβιετικό Tofik Bakhamonov

που πήρε τη φάση πάνω του και έδειξε σέντρα. Στο τελειώματα ο

Hurst

θα σκοράρει ακόμα μια φορά διαμορφώνοντας το τελικό 4 – 2, καθώς έγινε ο πρώτος παίκτης που σημείωνε

hat

trick

σε τελικό παγκοσμίου κυπέλλου.

Η λαμπρή ομάδα των G. Banks, A. Ball, M. Peters, B. Moore, των αδελφών Charlton κατέκτησε το παγκόσμιο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου στις 30 Ιουλίου 1966 μέσα στο κατόλιστο από 100.000 θεατές Wembley

Δεκατρία χρόνια μετά την στέψη της, η Ελισάβετ θα παρέδιδε στις 30 Ιουλίου του '66 το Jules

Rimet

στον

captain

Bobby

Moore

και θα έστεφε την εθνική ομάδα πρωταθλήτρια κόσμου. Μετά το

Monte

fiasco

, όπως χαρακτηριστικά έγραψαν τότε τα φύλλα, μετά την αδικία του

rally

Acropolis

όπου και στις δύο περιπτώσεις οι άρχοντες του αγώνων και η τυπολατρία της διεθνούς ομοσπονδίας στέρησαν λαμπρές νίκες από την

British

Motor

Corporation

και τους τρεις σωματοφύλακές της (

Hopkirk

,
Makinen

,
Aaltonen

) η
Βρετανία ήταν πάλι μεγάλη

Χρόνια μετά, και άπειρες συζητήσεις με αντίστοιχες αναλύσεις η ποδοσφαιρική κοινότητα με τη συνδρομή της επιστήμης κατέληξε στο συμπέρασμα πως η μπάλα δεν πέρασε τη γραμμή, το γκολ δεν έπρεπε να μετρήσει και το σκορ ήταν πλασματικό.

Η «αδικημένη» Δ. Γερμανία, σε επίπεδο παγκοσμίου κυπέλλου, 4 χρόνια αργότερα θα κέρδιζε στο Μεξικό 3 -2 (από 0 – 2) στα ημιτελικά την Αγγλία με γκολ του βραχύσωμου Gerd Muller

στο 108', στο

delle

Alpi

του Τορίνο το '90 με 3- 4 στα πέναλτυ, και βέβαια πριν λίγες μέρες στο

Bloemfontein

. Αν σε αυτά τα αποτελέσματα προσθέσουμε και την ήττα στο

Wembley

5 -6 πάλι στα πέναλτυ στο

Euro

του 2006, δικαιώνεται η ρήση του

Gary

Lineker

πως:

«το ποδόσφαιρο είναι ένα άθλημα που παίζεται από δύο ομάδες έντεκα παικτών και στο τέλος κερδίζουν οι Γερμανοί.»

Βέβαια το '66 ο Gary δεν είχε κλείσει τα έξι του χρόνια και είναι μάλλον απίθανο να θυμάται τον τελικό, αλλά αυτό που αποτελεί γεγονός είναι, πως ο Σοβιετικός

nesman

κατοχύρωσε ένα αμφισβητήσιμο γκολ.

Σχεδόν 44 χρόνια αργότερα η Αγγλική ομάδα με έναν Ιταλό προπονητή, παρατάχθηκε απέναντι στην Nationalmannschaft (που είχε στη σύνθεσή έναν Τούρκο και δυο έγχρωμους) και βρέθηκε στο 32' πίσω 0 – 2 στο σκορ, με γκολ δύο Πολωνών!

Ο Mat Upson μείωσε για τα λιοντάρια και ο Frank Lambard πέτυχε το 2 – 2. Μόνον που το γκολ δεν το μέτρησε ο Ουρουγουανός ρέφερι

Jorge

Larionda

, καθώς συμβουλευτήκε τον συμπατριώτη του «πλαϊνό»

Pablo

Fandino

, ο οποίος προφανώς δεν μπόρεσε να δει ότι η μπάλα είχε περάσει 40 πόντους μέσα στην εστία του

Manuel

Neuer

πριν ξαναβγεί έξω από τα φάλτσα που είχε πάρει από την πρόσκρουση στο οριζόντιο δοκάρι.

Στη επανάληψη, μέσα σε τρία λεπτά ο Thomas Mueller, μετέτρεψε τις ελπίδες των Άγγλων σε εφιάλτη και βάζοντας τα δύο τελευταία καρφιά στο ποδοσφαιρικό της φέρετρο, την έστειλε πίσω στο νησί.

Αυτά που έγραφαν την επομένη τα tabloids και από τις δύο πλευρές της Μάγχης ήταν λίγο πολύ αναμενόμενα. Οι αναγωγές στο παρελθόν, έδωσαν και πήραν, οι απόψεις για δικαιοσύνη συνεπήραν τους συντάκτες, αλλά τα γεγονότα ολίγον παραμορφώθηκαν.

Το '66 είχαμε παράταση τελικού και την καταμέτρηση μιας αμφισβητούμενης φάσης όπου έπρεπε να περάσουν σχεδόν 30 χρόνια και με την βοήθεια ηλεκτρονικών υπολογιστών να αποδειχτεί η λάθος απόφαση του Tofik Bakhratov που στο βάθος του μυαλού του ίσως να ζούσε ακόμα ο Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος. Μια εικοσαετία είχε περάσει μόνον. Μην το λησμονούμε. Πολύ ανθρώπινο.

Το 2010 έχουμε ένα παιχνίδι για τους οκτώ, μια φάση που δεν επιδέχεται καμιά αμφισβήτηση και την μη κατοχύρωση ενός απόλυτα κανονικού γκολ. Η Αγγλία καταρρέει, και το ποδόσφαιρο ξαναγίνεται ένα άθλημα που στο τέλος κερδίζουν πάντα οι Γερμανοί.

